

Обикновено, по крайщата на града правѣли сж впечатление набранитѣ по 3—4 и по по-вече моми на пѣтнитѣ врати, всѣка съ *рабста* въ рѣка и „на приказка“, но винаги надвечеръ, следъ привършването на ежедневната кѣщна работа Тѣй наседалиѣ моми винаги ще станатъ на крака при заминаване край тѣхъ на старъ човѣкъ, или ергень. Другитѣ случаи за виждане на момата сж били сватбитѣ, черквата и и нѣкои тържествени случаи. Движеция се изъ женски срѣди (по силата на роднински връзки или като бившо „кѣщно гърнѣ“) се вземъ на присмѣхъ и се нарича „женски Дойно“ (обратно, за жена се употрѣбя „мжжка Драгана“; разбира се, че тия епитети визиратъ не толкова хора на ергенска или моминска възраст, отколкото такива между детинството и последния стажъ; така, *моминството* начева обикновено отъ 16 годишна възраст и трае до кжде 20-та годишна възраст, следъ което започва да се говори за страхъ отъ „артисване“, застаряване въ моминство; *ергенството* начева обикновено отъ 25 годишна възраст нататѣкъ; собствено, по-богатитѣ се женели по-стари, „за да напечелятъ пари за булка“; Сливенъ е известенъ съ своитѣ стари ергени, за „артисването“, застаряването на които въ ергенството почва да се говори едва следъ 40-та или 45-та годишна възраст).

Презъ 1829 г. Владимиръ Даль забелязалъ, че Сливенкитѣ били „спретнати и красиво облѣчени“ (ap. cit., 26—27), „чернооки и чернокоси хубавици, простодушни, работливи, срамежливи“ (ibid., стр. 28). Сливенеца, съ огледъ на неговия характеръ, споредъ сѣция, е грубъ, суровъ, ревнивъ и буенъ. Така годеника — Сливенецъ на Владимиръ Даловата героиня — чернооката, стройна Сливенска хубавица, следъ като миналъ презъ мѣнитѣ на грубата ревливостъ, само защото годеницата му се грижела за настаняването на ранения казакъ Дементичъ; заканвалъ се съ ужасни клетви, че ще се ожени за нея само, за да я истезава и мѣсти до грбъ. Годеницата напразно молѣла баща си, да не я дава на „бждеция си тиранинъ“ и, за да го помири съ последния, удавила се въ единъ кладенецъ . . . (op. cit., 52).

Не молю материалъ за неравни, сурови бракове е черпѣлъ отъ Сливенския битъ известния авторъ на „Мисли върху женитбата“, Д. Великсинъ, самъ родомъ отъ Сливенъ, по родители.

Момѣкътъ избира бждната си съпруга самъ и чрезъ *сватовници*, които пѣкъ, често пѣти безъ негово знание и починъ, му внушаватъ, че еди кое си момиче „става за него“ (което му го препорѣчватъ, че „то е работно, имотно, напѣто, отъ сой“ и т. н.). *Сватовниците* сж сравнително стари хора, ползващи се известно довѣрие, авторитетъ (хора на които „минава думата“). Преди да се изтъкне, че е съгласенъ за избора, ергеня се разпорежда да „сгледатъ“ по-